

LBRIS

We know
books

CUVÎNT DESPRE POCĂINȚĂ

*Cules de la Sfinții Părinți
și din Sfînta Scriptură*

Ediție îngrijită de
Ieroschimonahul Atanasie Floroiu
Starețul Schitului Românesc Prodromu
Sfîntul Munte Athos

EDIȚIA SCHITULUI ROMÂNESC
PRODROMU

2016

CUPRINS

Precuvîntare 5

CUVÎNT DESPRE POCĂINȚĂ

Despre primejdia în care se află cei ce păcătuiesc
cu nădejdea că se vor spovedi
și se vor pocăi cîndva în viitor

I. Despre amăgire	13
II. Ce pagube își pricinuiesc mîntuirii lor cei ce păcătuiesc cu nădejdea că au vreme să se spovedească și să se pocăiască	16
III. Despre tămăduirea celor ce păcătuiesc în nădejdea că se vor spovedi și se vor pocăi	21
IV. Semnele iertării	52
V. Povățuire către spovedanie	70

LIBRIS

We know
books

*„Adu-ți aminte de Ziditorul tău
în zilele tinereții tale, înainte să vină
zilele răutății și să ajungi anii în care
vei zice: nu-mi este voia mea în ei...”
(Ecleziastul 12, 1)*

CUVÎNT DESPRE POCĂINȚĂ

Despre primejdia în care se află cei ce păcătuiesc
cu nădejdea că se vor spovedi
și se vor pocăi cândva în viitor

Oare pentru care pricină omul, în toate lucrurile lui cele trupești, se pleacă mai mult spre frică, decît spre nădejde, iar în cele sufletești, nădăjduiește mai mult decît se teme? Aceasta socotesc că se întîmplă fiindcă își iubește puțin mîntuirea proprie și nu priveghează cu adevărat, pentru a nu-l prinde moartea în ceasul în care nu se așteaptă, moarte care, găsindu-l pe el nepocăit, îl va duce la chin veșnic.

Sînt mulți creștini care, după cum zice Iov, „beau păcatul ca apa”. Pentru că fiecare dintre ei mai înainte de a păcătui cugetă și zice: „Să păcătuiesc și apoi mă voi spovedi și mă voi pocăi”. Într-adevăr, unii, după ce au păcătuit, s-au spovedit, dar după spovedanie nu se mai îngrijesc de păcat, ci zic: „M-am spovedit, m-am pocăit”.

„O, vicleană aducere aminte! De unde te-ai revărsat să acoperi uscatul cu vicleșug?” (Iisus Sirah 37, 3). O, amăgire foarte vătămătoare de suflet și înșelare a minții ce acoperi

pământul cu păcatele! Din care adînc ai ieșit? Nu din altul, cu adevărat, fără numai din iad. Dar oare nu se cade să te întorci iarăși în iad și să nu mai amăgești pe creștini?

În cuvîntul acesta vom vorbi despre primejdia care stă asupra celor ce păcătuiesc fără frică și nu se mai îngrijesc ca după aceea să facă o spovedanie și o pocăință adevărată.

I

Despre amăgire

Nu s-a aflat niciodată cu adevărat vreun negustor care fără nici o pricină să-și arunce lucrurile lui în mare cu nădejdea că are să le ia înapoi. Dar se află atîția creștini neînțelepți, care își leapădă de bună voie curăția sufletului și harul lui Dumnezeu – care este darul cel mai de preț pe care ni-l dă Dumnezeu în lumea aceasta – cu nădejdea că-și vor lua înapoi acea curăție și acele daruri cerești prin spovedanie și pocăință. Și astfel se fac ticăloșii de-a pururea legați de iad, prin aceea că nădăjduiesc că, atunci cînd vor vrea, își vor tăia aceste legături. Și așa își dau cheile sufletului lor în mîna luceafărului întunericului, socotind că le vor putea lua înapoi de la el cînd vor voi.

Și această greșală nu este nouă la noi, oamenii. Ci a fost prima ispită a lumii, cu care a îndemnat diavolul pe Eva să calce porunca lui Dumnezeu, arătîndu-i ei milostivirea și bunătatea Lui și zicînd: „Nu veți muri cu moarte”, adică faceți după pofta voastră, că nu vi se va întîmpla nici un rău, căci Dumnezeu este foarte milostiv și bun.

Încă și Adam, după cum zice Apostolul, n-a fost amăgit ca Eva – „Și Adam nu a fost amăgit” (I Timotei 2, 14) –, ci de bună voie s-a alăturat Evei spre a mîncă din rodul oprit, socotind că greșeala lui, măcar că era foarte grea,

cu lesnire o va ierta Ziditorul lui, după cum zice fericitul Augustin în cartea a unsprezecea a lui, și după un alt Teolog al Bisericii, care zice: „A păcătuit Adam, gândind la dumnezeiasca milă”. Adică a greșit Adam, socotind că milostivirea lui Dumnezeu nu îl va pedepsi precum l-a înfricoșat.

Și ce dorești mai mult, frate, spre adevărarea acestora, când vezi că diavolul atât s-a obrăznicit, încît și asupra Domnului nostru Iisus Hristos a mers cu război, cugetînd să-l biruiască cu însăși armele nădejii în Dumnezeu, pe care le-a folosit la atîția cu bună izbîndă. Pentru aceea vicleanul a sfătuit pe Domnul să Se arunce jos de pe aripa Templului, cu nădejdea că îngerii vor alerga îndată să-L ție, ca să nu pătimească vreun rău, după porunca ce au primit-o ei de la Dumnezeu ca să păzească pe robii Lui: „Aruncă-Te pe Sine de aici jos. Că scris este: Că îngerilor Săi va porunci pentru Tine... Și pe mîini Te vor ridica, ca să nu-ți împiedici de piatră piciorul Tău” (Luca 4, 9-11).

Deci se cade să se minuneze oricine cum cu acest gînd amăgitor vrăjmașul ispitește adeseori pe creștini, îndemîndu-i să se prăpăstuiască și să cadă în toată fărădelegea, adăugînd la păcatul cel dintîi încă și alte mii cu această mai înainte-cugetare și nădejde, că se vor spovedi și că duhovnicii îi vor ierta, alergînd ca niște îngeri ai păcii pentru a nu-i lăsa să cadă în iad.

Însă se cade să ne minunăm mai mult cum de nu cunosc creștinii o astfel de amăgire atît de vădită a diavolului. Și cum arată ei atîta nemulțumire către Dumnezeu, folosind spovedania și pocăința ca pricini ale păcatelor lor, iar bunătatea și milostivirea Lui, care sînt pricinuitoare ale mîntuirii lor, ei le fac pricini ale prăpăstuirii și pierzării lor. Și precum buruiana cea otrăvitoare ce se

numește *nepellon* își sporește otrava cu roua cea dulce a cerului, la fel și ticăloșii aceștia își sporesc otrava și moartea lor cu Sîngele cel preadulce și mîntuitor al lui Iisus Hristos. Căci Sîngele acesta care slujește la baia pocăinței și a spovedaniei, ca să scufunde păcatele lor, ei îl iau spre adăugarea și creșterea păcatelor lor. Vai! Și ce vătămare mai mare ca aceasta se poate afla? Și ce altceva înseamnă aceasta, fără numai că folosim doctoria nu spre vindecarea noastră, ci spre lauda și biruința diavolului, precum se tînguiește de aceasta dumnezeiescul Ambrozie, zicînd în Cartea a II-a *despre Pocăință*: „Doctoria noastră se face biruință a diavolului însuși”.

